

Dina Kubina

Petruska-
szindróma

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2020

Első fejezet

„Hát legyetek átkozottak, te meg a mutatványos truppod!
Remélem, soha többé nem látlak. Elég volt, fél életemet
a bábjátékos-paraván mögött éltem le. És ha még egyszer,
akár csak véletlenül, a szemem elé kerülsz...”

Kerülök még, kerülök... Alig öt óracska múlva már kerülök is, drágaságom.

A férfi gondosan összehajtogatta a papírlapot, amelyen a hajtás alá került „bábjátékos” szó már szakadozni, széthullni látszott a kopástól, dzsekije belső zsebébe süllyesztette, és elégedetten elmosolyodott: minden jól alakul. Mondhatni, minden nagyszerűen alakul, a lány gyógyulófélben van...

Tekintete körbejárt a prágai reptér várótermében, ahol a beszállásra készülő éjjeli utasok alig-alig neszezték, ám a bárpult mögül a tűzokádó kávégép-sárkány hangos zihálása hallatszott, amely néha sziszegve tejhabot öklendett csészékbe, aztán ismét megállapodott azon a kettőn: a nagymamán és ötévesforma, sajtukucac lányunokáján.

A kora hajnali óra ellenére a kislány tele volt féktelen energiával, amit nyúzott nagyanyjáról nem lehetett volna elmondani. Lábaik váltogatva szökdécselt, térdel huppant az ülőkékre, lecsúszott a földre, aztán futott egy nagy kört, és immár sokadszorra nagyanyjára bődült: „Nagyi! Mit kakil a repülő, benzint?!”

Az elgyötörtén jajdult fel:

– Nomi! Nomi! Gyere már, maradj veszteg itt mellettem, legalább egy percig, maradj veszteg!

Az öregasszony végül elbágyadt. Tekintete fátyolos lett, feje lassan az ülőke támlájára gördült, álla öntudatlanul, ernyedten leesett, szája ásításra nyílt, és aztán úgy maradt. Rezes hang áradt ki belőle alig hallhatóan, aztán egyre erősödve.

A kislány megállt a nagyanyja előtt. Két percen át mohón és mozdulatlanul figyelte a jelenség kibontakozását: ahogy az öregasszony feje egyre hátrébb billent, szája egyre nagyobbra nyílt, a horkolásba felhangok, trillák vegyültek, s ez az ünneplés kórus a repülőter egyenletes bűgása ellenére csakhamar teljes polifon fenségében zengett.

A kislány rugózva és csoszogva settenkedett egyre közelebb és közelebb... Felkapaszkodott a szomszéd ülőkére, hátsát a karfára nyomta, arcát pedig egyre közelebb emelte a horkolás forrásához. Hegyes, kegyetlen kis képéről egy természetudós kíváncsisága sugárzott. Egyenesen belebámult az anyó nyitott szájába, és a szent borzadálytól egészen megdermedt: vadember néz így a vulkán fortyogó kráterébe...

– Nomiii! Ne komisz-sz-szkodj! Ne szeles-s-s-skedj! Hadd szusz-sz-sz-szanjon egyet sz-szegény nagymami...

A kislány összerezzen. A hang – az éles sziszegés – nem a nagymama szájából jött, hanem valahonnan máshonnan... Rémulten nézett körbe. A háta mögött egy furcsa, indiánszerű bácsi ült: beesett arc, sasorr, hegyes áll, a dzsekije gallérjára lógó varkocs. A legkülönösebb a szeme volt: olyan színű, mint a sűrű köd. A férfi keskeny ajkait összeszorítva, közönyösen bámulta a bárpult feletti árlapot, bal keze ujjai gépiesen doboltak az ülőke karfáján. És ott, ahol a jobb kezének kellett volna lenni... – borzalom! – ...egy kígyó tekergett, hullámozott, ágaskodott! Ő sziszegett emberi hangon!

A kígyó a férfi dzsekijének jobb, könyékig feltúrt ujjából türemkedett elő, lapos fejét billegette, rákacsintott, és kidugta a nyelvét...

„A kezéből csinálta ezt!” – döbrent rá a kislány, felsikkantott, ugrott egyet, aztán, szemét a gumyszerűen ruganyos, csonttalan karra függesztve, kővé dermedt... A mutatóujjból és hüvelykujjból formált ablakocskában a kisujj rezgett, az látszott hol pislogó szemnek, hol csapkodó nyelvnek. S ami a fő, a kígyó maga beszélt, egyedül – a bácsika hallgatott, becsszóra, hallgatott!, a száját összeszorította, mint egy zord indián az amerikai filmekben.

– Még! – parancsolta rekedten a kislány, és le nem vette volna a szemét a kígyóról.

A kígyó akkor aláhullt, lecsúszott a karról, kifeszült a nagy tenyér, a hosszú ujjak, és azonnal, varázsütésre nyúl-lá változott.

– Nomi, te csibész! – makogta a nyúl, megbillentette a fülét, és ugrándozni kezdett a bácsika keresztbe tett lába felett a térdén. – Nem csak te tudsz ám így szökdécselni!

A kislány most már az indián összeszorított száját bámul-
ta. Kit izgat a nyúl, de honnan jön a hang? Lehetséges ez?
– Még! – kiáltotta esdekelve.

A bácsika bedobta a nyuszit az ülés alá, leengedte a kabát-
ja ujját, és hétköznapi, fakó hangján így szólt:

– Jól van, no... Legyen elég. Már bemondták a járatot,
keltsd fel a nagyit.

S amíg az utasok átpréselték magukat a fehér-kék, darázs-
derekú stewardessek között, betömködték csomagjaikat a
csomagtartókra és becsatolták magukat az ülésekbe, a kislány
még egyre csak a nyakát nyújtogatta, hátha megpillantja
a csodálatos indiánt, akinek varkocsa volt, és olyan elképesz-
tő varázskeze, ami több nyelven is beszélt...

A férfi egy ablak mellett talált helyet, beburkolózott vékony
plédjébe, és azonnal elaludt, még mielőtt a gép felgyorsult és
a levegőbe emelkedett volna – mindig átaludta a repülést.
A kígyós-nyulas közbjáték neki csak arra szolgált, hogy friss
közönség előtt kipróbálhasson egy ötletet.

Soha nem kereste a gyerekek kedvét, s úgy általában nem-
igen törődött velük. Életében csak egy gyereket szeretett –
azt a mára már felnőtt lányt, aki most egy jeruzsálemi klini-
kán lábadozott. Épp a kezdődő javulás szokta arra készíteni,
hogy dühös búcsúleveleket írogasson neki.

* * *

Szokásának megfelelően az érkezési csarnok visszhangos
nyüzsgését elkerülve jutott ki a tengeri sétány zsongó mele-
gébe, az érdes fehér kő birodalmába, amely – talán csak az ég

kivételével – itt mindent magába foglalt: a falakat, a lépcsőket, a járdákat, a bolyhosan csillogó törzsű, nagy pálmafák kőtányérjait.

Ami mindig meglepte – főképp a sűrű európai égbolt után –, az épp ez a tüzes fény, a vakító ég kék foszlányai a hatalmas új terminál lapos betonetetői között.

A sorban az első iránytaxi sofőrje odakiáltott neki valamit, és fejével arrafelé intett, ahol hátsó ajtaját szélesre tárva egy fehér minibusz várta az utasok csomagjait. De ő csak némán felemelte a kezét: most nem, barátom.

Amikor kiért a szabadba, ahonnan megfigyelhette a repülő farkát, a bozontos pálmafák sörényeit és az autósztádák delfinmód fel- és lebukó csíkjait, dzsekije zsebéből elővette a mobilját, a szemüvegét tokostul és a legfontosabb iratait. A kerek fémkeretet sasorrára illesztette, amitől rögtön szakasztott olyan lett, mint egy bábjáték szereplője, a körme hegyével bepötyögte a számlapon a cetlire írt számot, és csak állt, füléhez préselt mobiljával, dühödten előreszegezett állal, fakószürke (ki tudja, kinek és miért) esdeklő szemét egy innen láthatatlan cél felé meresztve...

...ahonnan dudaszó hangzott fel és röppent tova...

Most figyelmesen ki kell silabizálni a cirill betűkkel lejegyzett idéetlen szavakat, hogy el ne vétse őket.

Most: egy zsenge női hangocska, hivatalának megfelelően egyszerűen közönyös és figyelmes.

– *Boker tov!* – olvasta pedánsan, hunyorogva a papirosról.
– *Levakes doktor Gorelik, bvakasa...**

* Jó napot kívánok, Gorelik doktorral szeretni beszélni, kérem. (ivrit)

A hang barátságosan raccsolva odavetett valamit, és elnémult.

Micsoda nyelv – bakas-vakas-vaskakas... Mit összepiszmog ez ott, te jó ég! Végre felemelte valaki a kagylót.

– Borka, itt vagyok... – hadarta fakó hangon, a mobilja a halántékához simult, könyökét mereven eltartotta – mint ha csődre számítana, az utolsó megerősítésre, mielőtt meghúzza a ravaszt. A toroka elszorult, köhrintenie kellett...

A másik hallgatott, kivárt. No igen, Gorelik doktor elégedetlen, az ám. Hiszen előre szólt... Elmész te a fenébe!

- Korai még – vakkantotta egy untig ismert hang.
- Nem bírom tovább – felelt neki. – Nem megy.

Mindketten hallgattak. A doktor sóhajtott, és megismételte, mintha tétovázna:

– Ko-ra-i még... – aztán, mintha megrázta volna magát: – Na jó. Miért pont most... Menj a lakásomba, a kulcs a szokott helyen. Dobj össze valamit enni, én estefelé érek oda, mindent átgon...

– Nem! – vágott közbe idegesen a férfi. – Azonnal megyek érte!

A szíve két-három lépésenként kihagyott, mintha az utat kereste volna botladozva, és mindkét halántékán fájdalmasan lüktetett az ér.

- Kérlek, készítsd fel őt a távozásra.

Az iránytaxi kissé megdőlt az éles kanyarban, pár másodpercig ijeszítően billegett a meredély ciprusainak csúcsa felett, aztán továbbgurult felfelé, a jeruzsálemi hegyek felé. Fátyolos-napfényes, kékes akvarellszínekben játszott a táj. A meszsi dombok körül opálos ködtő képződött, amelynek zak-

latott hullámváza nyomán hol cseréptető bukkan fel, hol fehér falú játék házikók csoportja villogtatta ablakszemeit a fenyőfás hegyhátakon, hol egy mély völgy hasadt ki cakkos, kék sebként a ködfedte hegyfalakból, hogy aztán sietve eltűnjön egy gyöngyházzsín felhő leple alatt.

Ez, mint mindig, eszébe idézte a száhalini dombokat, melyek árnyékában apró szülővárosa, Tomari (japánul Tomariora) bújt meg a Tatár-szoros partján.

Így nevezte el egyik legkedvesebb rudasbábját is: Tomariora. Finom, sápadt arc, lenge mozdulatok, a maszkhoz képest eltúlzottan hosszú, vékony ujjak, a vágott fekete szemek bámulatos mozgékonyága – ezt a fény játéka tette lehetővé a szegényes fejmozgás ellenére. Jó műsorszám volt: a rózsaszín felhőként hulló szakuraszirmok, a plasztikai koncepció eleganciája és kiforrottsága...

Aztán hirtelen az jutott eszébe: itt, e hegyek között, ahol a hátterek és előterek olyan fenséges játékban váltakoznak, az örök fény által beragyogva, bizonyára soha nem unja meg az ember az életét. Vajon *a lány* a kórterem ablakából ezeket a hegyeket látja-e, az itt elterjedt fehér kőfalra, vagy valami szemetes hátsó udvarra néz az ablaka?

Az autóbusz-állomáson taxit fogott, és megint csak gondosan felolvasta a sofőrnek a cetlire írt címet. Teljesen képtelen volt egy szót is megjegyezni ebből a nyakatekert, érdes és ugyanakkor örvénylő nyelvből, bár Borka bizonygatta, hogy a nyelv egyszerű és kifogástalanul logikus. Igaz, nem volt tehetsége a nyelvekhez, s azokat a külhoni nyelveket mímelő kifejezéseket, amelyek néha előadás során kiszaladtak a szá-

ján, egy rejtélyes, veleszületett képességnek köszönhető, amelyet a lány *ördöginek* tartott.

A portán azonnal beengedték, amint kiejtette Borisz nevét – minden bizonnyal ő rendelkezett így. Aztán egy folyosón várakozott, ahol tajtékos vízesések és ködös hegycsúcsok képei lógtak a falakon, sárga és kék íriszekkel tarkítva a kedélyállapot javítására, amíg csak véget nem ért egy heves szóváltás az iroda ajtajának túloldalán. Úgy tűnt, odabent hangosan és elkeseredetten veszekednek, de amikor az ajtó kivágódott, és a két fehér köpenyes alak kizuhant rajta, szakállas kalózarcon mosoly ült. Megint csak arra gondolt: teringtét, micsoda nyelv, micsoda hangerő...

– Azt hittem, összeverekedtetek – jegyezte meg belépve.

– Dehogy – vágta rá a nevetéstől még csaknem könnyező Gorelik doktor, és a karosszékből felállva teljes lovagi termetével fölé tornyosult. – Csak Dávid mesélt valami vicceset.

Újra kibuggyant belőle a nevetés, dús fekete szemöldöke felszaladt, és hatalmas tenyerével néhány könnyecseppet törölt le a bajuszáról. A jó kedélyű Borka kiskorában úgy tudott hahotázni, hogy taknya-nyála egybefolyt, mintha erősen náthás volna, a nagynyja ezért direkt nem is egy, hanem két vasalt zsebkendőt dugott reggelenként az iskolásköpenyének zsebébe.

– Tegnap jött haza a nyaralásból a feleségével, Nizzában voltak. Nos, szombaton kimentek járni egyet a sétányra... Vallásos emberek, szigorúan tartják a szombatot: mielőtt kilépnek a házból, minden pénzt és világi dolgot kivesznek a zsebükből, hogy meg ne szentségtelenítsék az ünnepnapot. Sétálgattak Nizza előkelő részén – földi mennyország, csend,

gazdag villák. Aztán, ördög tudja, mi jött rájuk, de lejjebb sétáltak, az Angol rakpartra... – a doktoron megint erőt vett a bársonyos kacagás, bajszára újabb könnycseppek gördültek. Köpenye zsebéből előhúzta zsebkendőjét, és szemöldökével vezényelve pompás indulót trombitált bele.

– Jaj, Petyka, bocsáss meg, neked most kisebb gondod is nagyobb ennél, csak... rettentő vicces! Na szóval: volt ott valami, tüntetés vagy karnevál, mindenesetre nagy hajcihő. Ilyen félmeztelen emberek sárga meg kék parókákban, kocsik színes zászlókkal. Tömeg, zene, rikoltozás... Csak öt perc után jöttek rá, hogy ez egy melegfelvonulás. És akkor az egyik kocsi tetejéről lehuppan egy elvadult, meghatározhatatlan nemű figura, odaugrik Dávidhoz, és valamit a kezébe nyom. Amikor Dávid magához tért és megnézte, kiderült, hogy egy óvszer...

A doktor nagy, szeplős arcán büntudatos mosoly omlott el.

– Ez rém vicces, érted, a szent szombat... és a jámbor Dávid, egy óvszerrel a kezében.

– Az. Vicces – a másik arca is mosolyba fintorodott, és kibámult az ablakon, ahol az őrbódéból derékig kihajolt egy szurokfekete fiú narancsszín sapkában, beszédes kezeinek plasztikája Baltazár bábura emlékeztette, az utolsó napkeleti bölcsre, aki szintén fekete, és narancsszín sityakot visel. Az Angyalok és Bábok nevű színházban játszott vele, prágai élete első hónapjaiban.

A portás-bölcs parázs szóváltást folytatott egy kiskocsi tulajával, aki a rácskapu túloldalán állt, és megint csak kideríthetetlen volt, veszekednek-e, vagy csak a hírekről társalognak.

– Intézkedtél? Mindjárt idekísérik?

Borisz felsóhajtott, és így szólt:

– Ül le, te makacs számár... Képes vagy öt percig ülve maradni?

Amikor a másik szófogadóan, esetlenül lehuppant a masszív fotel széles bőr karfájára, Borisz a háta mögé lépett, nagy kezébe fogta a férfi csontos vállát, és gyúrni kezdte, miközben ezt duruzsolta:

– Ül csak, ülj! Mindened feszes, nem is izmok ezek, hanem csavarmenetek. Már te sem vagy normális régen... Ideügettél, te nyavalyás, és ki hívott? Szóltam előre, vagy nem? Talán nem én vagyok az orvos? Ül nyugton, ne rángatózz! Még kihívom a rendőrséget, és jelentem nekik: a tulajdon irodámban támadt rám egy pszichopata, és el akarta rabolni a törvényes hitvesemet...

– De ugye, már intézkedtél! – bizakodott a másik, nyugtalanul sandítva hátra a válla felett.

Gorelik doktor megkerülte az asztalt, és a foteljába huppant. Egy percig némán, mosolytalanul fürkészte barátja arcát.

– Petrusa – mondta végül szelíden, és ebben a pillanatban nem is az apjára emlékeztetett, akire felettébb hasonlított, hanem a nagyanyjára, Vera Leopoldovnára, a híres nőgyógyászra, aki Lvov városában, a Scsorsz utcai szülészeten igazi legenda volt. Ő is mindig ráérősen elhelyezkedett, amikor az unokájával „fontos beszélgetésre” került sor. Szakmai ártalomnak tűnt: mintha bármelyik percben kibukkanhatna a csecsemő feje, és csak az orvostól függne, milyen módon jön majd a világra – természetes úton vagy fogóval kiráncigálva. – Téged meg mi lelt? Először történik ilyesmi? Hiszen minden jól alakul, határozottan kifelé jön az akut állapotból...

– Tudom! – vágta rá a másik, és megrándította a vállát.
– Már három levelet kaptam tőle, és mindegyikben átkozódik.

– Na látod. Még eltelik három-négy hét, és... Értem én, hogy már a könyöködön jön ki, de jusson eszedbe: az utolsó visszaesése két évig tartott. Ez nem kis idő...

– Ide hallgass – szólalt meg a másik hunyorogva, kimerülten, mint aki rosszulléttel küzd. – Inkább már most kísérjék ide, jó? Délután repülünk Eilatba, kivettem egy szobát két éjszakára a Golden Beachben.

– A mindenit! – a felhúzott szemöldök kissé még kételkedő jóváhagyást sugallt. – A Golden Beach! Se több, se kevesebb!

– Szezonvégi kedvezménnyel...

– No és aztán? Prága?

– Nem, Szamara... – és hadarni kezdett. – Tudod, meghalt a nénikéje. Az egyetlen nőrokona, az anyja húga. Nem volt gyermeke... azaz volt egy lánya, de motorbalesetet szenvedett, az udvarlójával együtt, már régen... Szóval most meghalt Viszja. És hát ott az a lakás... El is adhatnánk, nem?

– Biztosan – vont vállat Borisz. – Én már egyáltalán nem értem, mit szabad ott náluk csinálni, és mit nem.

– Ez azért sokat lendítene a helyzetünkön.

A doktor a telefon után nyúlt, felemelte a kagylót, és belemormolt valamit.

– Ülj át oda, a sarokba – rendelkezett. – Akkor nem lát meg mindjárt... – Felsőhajtott. – Én is bedilizek, ahogy ezt újra és újra végignézem.

A másik fotel a sarokban állt, a fogas alatt, és a nyitott ajtó épp eltakarta a benne ülőt, mint egy paraván. Ha még be is burkolózna doktor Gorelik hatalmas, puha plédjébe, elbújna, bebábozódna... Ha egyszer és mindenkorra elfelejthetné azt,

amiért idejött: elfelejthetné őt. Micsoda öröm lenne, micsoda szabadság! A pokolba is!

Az utóbbi gyötrelmes hetekben végig ezekről a percekről álmodozott: ahogy odavezetik a lányt, és ő, még észrevétlenül maradva, megpillantja szívbemarkolóan bizonytalan alakját magától kétlépésnyire.

Ez a törekenység volt az, amiért mindig mindenki fiatalabbnak hitte a koránál.

Léptek a folyosón... Úgy tűnik, csak egyvalaki, egy nagydarab ember közeledik, de ez őt nem téveszti meg – a lány gyerekkora óta nesztelenül járt, csak a marionettbábok suhannak át ilyen madárléptekkel a színpadon.

Máris kitárult az ajtó, és miközben a nővér torokhangok sorával üdvözölte őket, majd rögtön tovább is dübörgött a folyosón a dolgára, az ablak ellenfényében felizzott, mint a forró réz, a lenge hajzuhatag: „az én égő csipkebokrom...” Hátizsákkal a vállán, farmernadrágban és egy vékony, bézs színű pulóverben – abban a ruhában, amiben augusztusban idehozta – most háttal a férfi felé állt: egy égi mérnök mesterműve, egész alakját, a tarkójától a tornacipőjéig, egyetlen mozdulattal hívta létre egy géniusz keze.

A férfi, mint a hosszú távollétek után mindig, megrendülten csodálkozott rá a lány szokatlanul apró termetére – száznegyvennyolc centi volt –, „milyen törekeny vagy, szerelmem...” És akkor egyszeriben – mint egy Bamba Baszja érdes tenyere alól mindig kiröppenni kész gyerekkori rémálom, Baszja próbálta eltakarni a fiúcska szemét, hogy megóvja őt a halál látványától – emlékeiben fellibbent egy kék lepel

a műköves úttesten hason heverő testről. És a két lenge, hosszú, bíborvörös fürt, mintha szökni indult volna, hátrahagyva a bronz fejét, vígan lobogott a járda mellett csobogó tava-szi csermelyben...

– Hát szervusz, Liza! – kiáltotta doktor Gorelik eltúlzott lelkesedéssel. – Látom, majd kicsattansz, igaz-e? Kimondhatatlanul elégedett vagyok veled...

„Milyen törékeny vagy, szerelmem... Dobd már le azt a zsákot, meghúzza a vállad.”

A lány a földre hajította a hátizsákot, az asztalhoz sietett, és mindkét kezével rátámaszkodva élénken hadarni kezdett:

– Igen, Borja, tudod, már egészen meggyógyultam ám. És szavamot adom, hogy... érted, érzem, sőt biztos vagyok benne, hogy képes leszek egyedül élni... Hiszen te magad mondtad, hogy kifejezetten önálló a gondolkodásom...

– Liza... – dörmögte a doktor, tekintete hirtelen rátapadt a számítógép képernyőjére, és sóhajtozva húzogatta külön életet élő, mozgékony szemöldökét (soha nem értett a színleléshez, már az iskolában sem tudott puskázni dolgozatírás közben). – Én Lizám, Lizonykám...

– Igazad is lett! – mondta a lány valamiféle derűs makacssággal a hangjában, és nyughatatlan ujjáival pillanatonként megérintett valamit a fényes asztallapon sorakozó tárgyak közül – a bronz gemkapcsos tálkát, a tűzőgépet vagy a fel-emelt lábú táncoló haszidot ábrázoló ajándék figurát –, hol egy sorba rendezte őket, hol újra megbontotta a rendet mutató-ujja egy mozdulatával. – Igazad volt, fejest kell ugranom az újba, és elválni mindent, ami volt! El is vágtam minden szá-

lat, ami a múltamhoz köt, Borja, félelem nélkül, hátra sem nézve. Az én lelkem most szabad, teljesen megszabadultam tőle. Már nem vagyok marionettbáb, akit...

Akkor beleütközött Borisz segélykérő tekintetébe, amely a feje felett a szoba túlsó sarka felé irányult, és azonnal oda-kapta a fejét.

Ezután egy zaklatott, kapkodó közzjáték következett: a két férfi, mint egy néma parancsszóra, felpattant, csak a háló hiányzott a kezükből, amellyel a cikázó pillangóra lestek. Ám az egész nem tartott tovább öt másodpercnél.

A lány csendben lerogyott egy székre, kezébe temette arcát, és úgy maradt.

– Liza... – az elvörösödött, boldogtalan Gorelik doktor megkerülte az asztalt, és óvatosan átfogta a lány hideglelősen rázkódó gyerekvállát. – Te okos lány vagy, nélkülem is értesz mindent... Na, Liza, kérlek, ne remegj ilyen rettenetesen! Te magad is tudod, hogy szükséged van egy izé... adaptációs időszakra. Hiszen ott vannak, Liza, a mindennapi szükség-szerűségek! Ezekkel is kezdeni kell valamit. Az ember nem tud a szociumon kívül létezni, lógni a levegőben... Igaz, te már meggyógyultál, és... minden rendben, hidd el nekem, minden egyszerűen tökéletes lesz... De egyelőre, meg kell értened... Hiszen okos vagy... Petya csak ideiglenesen, gondoldj bele, ideiglenesen... ööö... *baráti támaszként...*

A férfi, aki a baráti támaszt volt hivatott nyújtani, halálra vált, szikár arccal állt, mellgödre lüktetett a bordái között, és üres szemekkel bámult kifelé az ablakon, ahol az ajándék-hozó fekete *napkeleti bölcs* keze nyomán éppen félreacsusszant az automata kapu rácsa, hogy begördülhessen a kórház területére egy mentőautó...

Tudta, hogy az első percek pontosan ilyenek lesznek: a lány kendőzetlen, tehetetlen gyűlölete, és az ő, kár szépíteni, kendőzetlen, tehetetlen erőszakossága. Mindig igyekezett felkészülni ezekre a percekre, és soha nem bizonyult késznek rájuk.

* * *